

อนุสาสนีปาฏิหาริย์แห่งองค์พ่อแม่ครูอาจารย์

หลวงพ่อกัณหา สุขกาโม

วัดป่าทรัพย์ทวีธรรมาราม ตำบลวังหมี่ อำเภอน้ำเขียว จ.นครราชสีมา

วันนี้เป็นวันศุกร์ที่ ๒๕ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๖๘ ของศาสนาพุทธ
คริสต์ศักราช ๒๐๒๕ ของศาสนาคริสต์ ฮิจเราะห์ศักราช ๑๔๔๖ ของศาสนาอิสลาม

การประพฤติการปฏิบัติธรรมของพวกเราทุก ๆ คน ให้ทุกคนพากันเข้าใจในเรื่อง
การประพฤติการปฏิบัติ เราต้องเข้าใจในเรื่องการประพฤติการปฏิบัติ ทั้งกายทั้งวาจา
ทั้งกิริยามารยาท ทั้งเรื่องจิตเรื่องใจ ทั้งเรื่องอาชีพ

เราต้องเข้าใจในการประพฤติการปฏิบัติ เพื่อความสมบูรณ์ทุก ๆ แ่ง ทุก ๆ มุม
ในการประพฤติการปฏิบัติ เพื่อไม่ให้ผิดพลาดขาดตกบกพร่อง

เข้าใจเรื่องธรรมเรื่องวัตถุ ทางวัตถุเรารู้ ทางธรรมเรารู้

ทางโลกเราเข้าใจ ทางธรรมเราเข้าใจ ให้เราทั้งหลายพากันรู้พากันเข้าใจ
ว่าทุกอย่างนั้นคือเหตุคือปัจจัย เพราะสิ่งนี้มีสิ่งต่อไปมันถึงมี เพราะทุกอย่าง
มันคือกรรม คือกฎแห่งกรรม คือผลของกรรม

เข้าสู่ภาคการประพฤติการปฏิบัติ เพื่อเราทั้งหลายจะได้เอาธรรมนำชีวิต
เอาธรรมนำชีวิต เน้นการประพฤติการปฏิบัติมาในตัวของเราเอง มีความตั้งใจ
มีเจตนา พากันมีความสุขในการประพฤติการปฏิบัติ

ถ้าเราไม่มีความสุขในการประพฤติกการปฏิบัติเราทั้งหลายก็จะมี ความทุกข์ ความทุกข์กับโรคซึมเศร้ามันคืออันเดียวกันนะ เราถึงมีความสุขในการประพฤติกการปฏิบัติ มีปิติมีเอกัคคตาในการประพฤติกการปฏิบัติ

เพราะทุกอย่างนั้นมันคือกรรมคือผลของกรรมคือกฎแห่งกรรม สิ่งทั้งหลาย ทั้งปวงนั้นมันคือเหตุคือปัจจัย เราต้องรู้เข้าใจ มีกรรมเป็นผู้ให้ผล มีกรรมเป็นแดนเกิด มีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์ มีกรรมเป็นตีเอ็นเอ ถ้าไม่รู้ไม่เข้าใจ มันก็ไม่ได้ประพฤติกไม่ได้ปฏิบัติ

เรารู้เข้าใจ เราทั้งหลายก็จะได้ประพฤติกได้ปฏิบัติ ไม่ได้ทำอะไรตามความไม่รู้ไม่เข้าใจ มันเสียหาย ไม่รู้เรื่องของกรรม ไม่รู้กฎแห่งกรรม

ไม่พากันเราต้องรู้เข้าใจ จะไม่ได้ทำอะไรตามใจตามอัธยาศัย เราทั้งหลาย จะได้พากันมีปัญหา เอาปัญญานำชีวิต ไม่ใช่เอาความไม่รู้ไม่เข้าใจนำชีวิต

ตั้งอยู่ในปัญญาในสัมมาทิฐิ ไม่ทำอะไรตามใจตามอัธยาศัย ยกเลิกเรื่องชั่วสิ่งที่จะเป็นเหตุเป็นปัจจัยในการเวียนว่ายตายเกิด เพราะทุกอย่างเมื่อเราไม่รู้ไม่เข้าใจ มันก็เป็นสังสารวัฏ มันเป็นการเวียนว่ายตายเกิด

ต้องยกเลิกด้วยความรู้ความเข้าใจในการประพฤติกการปฏิบัติ เป็นผู้เห็นภัยในวัฏฏสงสาร เข้าใจในวัฏฏสงสารว่ารูปเสียงกลิ่นรสโผฏฐัพพะธรรมารมณ์ เราต้องรู้เข้าใจ สิ่งเหล่านี้แหละมันเป็นวัฏฏสงสาร

เราทั้งหลายต้องแก้ที่ต้นเหตุ

รู้จักทุกข์ รู้จักเหตุเกิดทุกข์ รู้จักปฏิบัติถึงความดับทุกข์ ตัดที่ต้นเหตุด้วยความรู้
ความเข้าใจ เข้าสู่ภาคประพจน์ภาคปฏิบัติ

ตนหมดอย่าให้มีตัวมีตนเหลืออยู่ อย่าให้ของเราหลงเหลืออยู่ ยกเลิกเรายกเลิก
เขา ไม่ต้องมีความสำคัญมั่นหมายของตัวเองเหลืออยู่ อย่ามีความสำคัญมั่นหมายว่า
เรา มั่นหมายว่าเป็นเรา เป็นของเรา ว่าเราเป็นนิติบุคคลตัวตน เป็นของคน
อื่นต้องรู้เข้าใจ

ไม่ต้องโง่หลงมกมายเหมือนแต่ก่อน แต่ก่อนโง่หลงมกมาย

สำคัญมั่นหมายว่าเราเป็นผู้หญิงเป็นผู้ชาย เป็นคนหนุ่มเป็นคนสาวเป็นคนแก่
คนเฒ่าคนชรา เป็นคนแก่คนเจ็บคนตายคนพลัดพราก

สำคัญมั่นหมายว่าเราตัวเองดีกว่าเค้า เก่งกว่าเค้า ฉลาดกว่าเค้า รวยกว่าเค้า มี
เพาเวอร์สูงมากกว่าเค้า เป็นผู้ร่ำรวยเป็นผู้มีอำนาจ มีอำนาจวาสนานะ คนอื่นสู้เรา
ไม่ได้ หรือว่าสู้เขาไม่ได้ เราเสมอกับเค้า หรือว่าสู้เขาไม่ได้

ความรู้สึกอย่างนี้เราต้องยกเลิก เราต้องหยุด หยุดก่อนลาก่อน ยกเลิกแคนเซิล

เหมือนองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านตรัสกับตัวของท่านเองว่า
เรารู้จักเจ้าเสียแล้ว เจ้าจะบ้านทำเรือนทำวัฏฏสงสารให้เราไม่ได้อีกต่อไป เรารู้เข้าใจ
ด้วยอาศัยความรู้ความเข้าใจ เข้าสู่ภาคประพจน์ภาคปฏิบัติ

เราอย่าให้มีความรู้สึกอย่างนี้ต้องรู้เข้าใจนั้น ให้รู้จักธรรม รู้จักสภาวธรรม ให้รู้จักความเป็นประภัสสรของทุกสิ่งทุกอย่าง เพราะทุกอย่างนั้นเป็นสิ่งที่มียู่ เราต้องรู้เข้าใจ เราทั้งหลายจะได้ว่างจากสิ่งที่มียู่

ต้องรู้เข้าใจ ทุกสิ่งทุกอย่างไม่ใช่เขาไม่ใช่เรา สิ่งที่ว่าเขาว่าเรานั้น ต้องยกเลิกความรู้สึกอย่างนี้ ให้เข้าใจว่าสิ่งเหล่านี้มันคือธรรมะคือธรรมชาติ คือความเป็นประภัสสรของธรรมชาติเราน่ะไม่ใช่หรอก

มันเป็นเพียงเหตุเพียงปัจจัย ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านตรัสว่า เพราะสิ่งนี้มีสิ่งต่อไปมันถึงมี

เราต้องรู้ต้องเข้าใจเรื่องเหตุเรื่องผล เรื่องเหตุเรื่องเหตุปัจจัย เรื่องปัจจัยเรื่องอิทัปปัจจยของอิทัปปัจจยตา เพราะสิ่งนี้มีสิ่งต่อไปมันถึงมี เรามีอายตนะภายในทั้ง ๖ อายตนะภายนอก ๖ ที่มันมีเหตุมีปัจจัย เราต้องรู้เข้าใจ เราทั้งหลายมันสัมผัสกัน มันเป็นเหตุเป็นปัจจัย เพราะสิ่งนี้มีสิ่งต่อไปมันถึงมี

เราต้องรู้เข้าใจ เราจะไปให้มันไม่มีไม่ได้ เราต้องรู้ต้องเข้าใจ ว่างจะต้องให้มันว่างจากสิ่งที่มียู่ เราต้องรู้เข้าใจ ความรู้ความเข้าใจนั้นถึงเป็นปัญญาบริสุทธิ์คุณ

เราทั้งหลายจะได้พากันทำหน้าที่ของเราให้สมบูรณ์ สมบูรณ์ทั้งอรรถและพยัญชนะ ด้วยปิติ ด้วยความสุข ด้วยเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ

ถ้าเราปล่อยวางก็ต้องปล่อยวางให้มันถูกต้องนะ อย่าไปปล่อยวางไม่ความถูกต้องต้องปล่อยวางสิ่งที่ไม่ถูกต้อง เราอย่าไปปล่อยวางพระธรรมพระวินัย ข้อวัตรกิจวัตร ข้อวัตรข้อปฏิบัติ ไม่ได้

ต้องทำหน้าที่ ประพฤติปฏิบัติตนตัวของเราให้สมบูรณ์ ทำหน้าที่ของเราให้สมบูรณ์ทั้งอรรถะทั้งพยัญชนะ อย่าปล่อยวางไม่ความถูกต้องนะ

เราต้องรู้เข้าใจเรื่องยาน ยานก็ได้แก่สิ่งที่จะนำเราไป พาเราไป

เราจะเดินทางไกลเราต้องรู้เข้าใจ อาศัยปลีแข้งสองข้างก้าวไป ด้วยความรู้ ความเข้าใจ อาศัยกายวาจาใจกิจกรรมารยาทอาชีพที่ถูกต้อง ก้าวไปด้วยธรรม ด้วยธรรมนุญ ด้วยรัฐธรรมนุญ

เราต้องเข้าใจในการประพฤติการปฏิบัติ เหมือนเราจะเดินทางไกลสมัยใหม่ การเดินทางไกลสมัยใหม่เค้าต้องอาศัยเทคโนโลยี เค้าต้องอาศัยรถอาศัยเครื่องบินที่เราเดินทางทางบกทางอากาศ ถ้าเราเดินทางทางน้ำไม่อาบอย่างนี้ สกปรกรกรุงรัง อย่างนี้ทางทะเลทางมหาสมุทร เราก็ต้องอาศัยเรือนำทางเราไป

พระธรรมพระวินัย ธรรมนุญรัฐธรรมนุญมันเป็นยานที่จะนำพวกเราทั้งหลาย เดินทางไกลนะ

ให้พวกเราทั้งหลายรู้เข้าใจ ให้มีปัญญา เราจะไปทั้งสิ่งที่ถูกต้อง ไปทั้งยาน ที่นำเราไปไม่ได้

พระธรรมพระวินัยที่เป็นธรรม เป็นธรรมนุญ เป็นรัฐธรรมนุญ ที่มันเป็นสิ่งที่มีคุณ มีอุปการะมาก เราทั้งหลายอย่าไปทั้งความดี อย่าไปทั้งความถูกต้อง ต้องรู้เข้าใจ ในการประพฤติการปฏิบัติ เราทั้งหลายนะต้องมีหลักการมีอุดมการณ์มีอุดมธรรม ต้องพากันเข้าใจในการประพฤติการปฏิบัติ

เราอย่าไปปล่อยวางความถูกต้องนะ เราต้องปล่อยวางให้มันถูกต้องด้วยความรู้
ความเข้าใจ ถ้าเราไม่รู้ไม่เข้าใจ เค้าเรียกว่าคนไม่รู้เรื่อง เค้าเรียกว่าคนปล่อยปะละเลย
เป็นบุคคลที่ไม่รับผิดชอบนะ เป็นบุคคลที่เอาความหลงนำชีวิต เอาตัวตนนำชีวิต
ปล่อยวางสิ่งที่ถูกต้องนะ เอาตัวตนเป็นที่ตั้ง

ตัวตนมันก็คือตัวคือตน ตัวตนนะเป็นบุคคลที่ไม่รู้ทุกข์ ไม่รู้เหตุเกิดทุกข์
ไม่รู้ข้อปฏิบัติให้ถึงความดับทุกข์ ตัวตนคือบุคคลที่ไม่ละอายต่อบาป ไม่เกรงกลัว
ต่อบาป ตัวตนนั้นคือบุคคลที่ปล่อยวางความดีที่ประกอบด้วยปัญญา ปล่อยวาง
ปัญญาที่ประกอบด้วยความดี

เราไม่เข้าใจเราเลยไปปล่อยปะละเลยนะ ไม่เข้าใจ ไม่เห็นภัยในความไม่ถูกต้อง
ไม่เห็นภัยในวิฆฏสงสาร เป็นบุคคลที่ไม่ละอายต่อบาป ไม่เกรงกลัวต่อบาป
ไม่มีความสุข ไม่มีปิติ ไม่มีเอกัคคตาในการเอาธรรมนำชีวิต ไม่มีความสุขในการเรียน
หนังสือ ไม่มีความสุขในความขยันรับผิดชอบ ไม่มีความสุขในความอดทนนะ
เป็นบุคคลที่ปล่อยปะละเลย เอาตัวตนเป็นที่ตั้งมันไม่ใช่ มันไม่ถูกต้อง

เราทั้งหลายต้องรู้ต้องเข้าใจ ว่าพระธรรมพระวินัยข้อวัตรข้อปฏิบัตินี้
คือเหตุคือปัจจัยที่จะให้เราสร้างความดีประกอบด้วยปัญญา ปัญญาประกอบด้วย
ความดี เป็นบารมี ๑๐ ทศ ๒๐ ทศ ๓๐ ทศ ทั้งอย่างต้น อย่างกลาง อย่างละเอียด
ให้เรารู้เราเข้าใจ

ตัวตนหรือความไม่ถูกต้องคือความสกปรกนะ

ตัวตนนี้อะความสกปรกคือความรกรุงรัง ตัวตนคือกายสกปรก วาจาสกปรก
กิริยามารยาทสกปรก อาชีพสกปรก ตัวตนคือความสกปรกนะ มันเป็นความสกปรก
ทั้งกาย ทั้งวาจา ทั้งกิริยามารยาท ทั้งอาชีพ

เราคิดดูดี ๆ สิ ใครมีตัวมีตน บุคคลนั้นนะคือบุคคลสกปรก บุคคลสกปรกก็คือ
บุคคลทุจริต ตัวตนนั้นแหละคือความไม่ถูกต้อง ตัวตนนั้นแหละคือทุจริต

เราทั้งหลายถึงไปเอาความไม่ถูกต้อง เอาตัวเอาตนนำชีวิตนั้นไม่ได้ มันจะสกปรก

ตัวตนนั้นนะท่านหลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน ท่านถึงตรัสกับพุทธบริษัท
ทั้งหลายว่าตัวตนมันเหม็นนะ มันสกปรก มันเหม็นหลายแดนโลกธาตุ มันเหม็น
สามแดนโลกธาตุเลยนะ

เราปล่อยวางไม่ถูกต้อง ไม่อาบน้ำแปรงฟัน มันเหม็นมันสกปรก บ้านเราที่อยู่
ที่อาศัยของเรา เราเอาตัวตนเป็นที่ตั้งเอาความหลงเป็นที่ตั้ง บ้านเราก็สกปรกรกรุงรัง

อย่างนี้เค้าเรียกว่าปล่อยวางไม่ถูกต้องนะ กายมันก็เหม็น วาจามันก็เหม็น
กิริยามารยาทอาชีพมันก็เหม็นนะ

ปล่อยวางไม่ถูกต้องนะ กลิ่นตัวเหม็น เสื้อผ้าอาภรณ์เหม็นอย่างนี้แหละ ที่อยู่ที่
 อาศัยสกปรกรกรุงรัง-รกรุงรัง ถ้วยโถโอจานสกปรกอย่างนี้แหละ อย่างนี้เค้าเรียกว่า
 ปล่อยวางไม่ถูกต้อง เค้าเรียกว่าปล่อยวางอย่างว้าวอย่างควาย อย่างนี้เรียกว่าปล่อย
 วางไม่ถูกต้อง ต้องปล่อยวาง ให้ถูกต้อง

เราทั้งหลายต้องเข้าสู่หลักการสู่อุดมการณ์อุดมธรรม พวกเรามีปิติมีความสุข
 มีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ เข้าสู่ความเป็นมาตรฐาน อักษรย่อ มอก.

เข้าสู่มาตรฐาน ต้องปล่อยวางให้ถูกต้อง ต้องเข้าสู่รูปแบบทั้งภายนอกภายใน ทั้งกายวาจาใจกิริยามารยาททั้งอาชีวะ ต้องเข้าสู่มาตรฐานเข้าสู่การประพฤติ การปฏิบัติ เข้าถึงความถูกต้อง ความถูกต้องมันได้แก่พระนิพพานบ้านของเรานะ ตัวตนไม่ใช่บ้านของเรานะ

พระนิพพานนั้นคือบ้านของเราคือบ้านที่แท้จริง ความถูกต้องทั้งกายวาจาใจ กิริยามารยาททั้งอาชีวะ

ความถูกต้องนั้นคือความถูกต้องนะ ไม่ได้เอามาเพิ่ม ไม่ได้เอามาตัดนะ มันเป็นความพอดี มันเป็นความพอเพียงเพียงพอ ไม่มากเกินไปไม่น้อยเกินไป มันเป็นความพอดีนะ

อย่างผู้ที่มีปัญญาก็ต้องเอาธรรมนำชีวิต ผู้ที่ไม่มีการเรียนการศึกษาหรือว่า มีความรู้น้อยนะ ก็ต้องเอาธรรมนำชีวิต ต้องเข้าถึงความพอเพียงเพียงพอ เข้าถึงเศรษฐกิจเพียงพอเหมือนกันทุกคนนะ

ความถูกต้องมันจะเป็นความพอดี มันจะโง่กว่าที่ความพอเพียงเพียงพอ เข้าถึงความพอดีนะ มันจะพอดี ไม่น้อยไม่มาก

เหมือนที่กล่าวเมื่อวานนี้แหละ ที่แพทย์ผ่าตัดตมอ เพราะตมอมันมี เส้นประสาทเล็กน้อยใหญ่ แพทย์จะผ่าตัดเค้าต้องเข้าถึงความพอดี ต้องเอาใจใส่ ต้องโง่กว่าในการผ่าตัด ใจของแพทย์ผู้ผ่าตัดก็ต้องสงบต้องมีปัญญา มีปัญญา มีความสงบ การผ่าตัดตมอนั้นถึงจะไม่ได้ผิดพลาด ต้องอาศัยความสงบ ต้องอาศัย ปัญญาในการผ่าตัด

การผ่าตัดหัวใจก็เช่นเดียวกัน เราก็ต้องอาศัยความสงบอาศัยปัญญา อาศัยปัญญา อาศัยความสงบ ต้องอาศัยจิตใจสบาย ใจสงบใจมีปัญญา ใจมีศีลใจมีสมาธิใจมีปัญญา

เข้าถึงความพอดีพอดี ไม่มากไม่น้อย เป็นธรรมเป็นปัจจุบันธรรม มีความสงบ มีปัญญา โฟกัสในการผ่าตัด ปัจจุบันถึงเป็นวาระสำคัญ เป็นวาระแห่งชาติ ในการประพาดิการปฏิบัติ

เพราะอดีตมันผ่านมาแล้ว มันเกษียณแล้ว มันผ่านมาแล้วมันปฏิบัติไม่ได้ เพราะมันผ่านมาแล้ว อนาคตมันก็อยู่โน่น อยู่ไกลโน่น อยู่ไกลมากเลย มันยังมาไม่ถึง ปัจจุบันนี้ถึงเป็นวาระสำคัญ เพราะปัจจุบันมันเป็นพื้นเป็นฐานของอนาคต

ปัจจุบันนี้จึงเข้าถึงความพอเพียงเพียงพอ เราต้องรู้เข้าใจในประพาดิการปฏิบัติ เราทั้งหลายจะได้รู้การประพาดิการปฏิบัติ

เราคิดดูดี ๆ นะ ความดับทุกข์ของเรามันอยู่ที่เราเข้าใจ ถ้าเราไม่รู้จักเข้าใจ เราทุกคนจะพากันมีความทุกข์นะ

คนรวยก็มีความทุกข์เพราะความไม่รู้จักพอ คนจนก็ทุกข์เพราะไม่มี สองคนนี้ ไม่มีใครเหนือใครนะ มันก็เป็นทุกข์พอ ๆ กันนั่นแหละ เราต้องรู้เข้าใจในการประพาดิการปฏิบัติ

เราทั้งหลายจะได้ขอบใจในสิ่งต่าง ๆ ที่มันมาสัมผัสกับเราทางตาหูจมูกลิ้นกายใจ รูปเสียงกลิ่นรสโผฏฐัพพะธรรมารมณ์ เราต้องรู้เราต้องเข้าใจอย่างแจ่มแจ้ง ทั้งสิ่งภายนอกสิ่งภายใน ต้องรู้เข้าใจในการประพาดิการปฏิบัติ

เราทั้งหลายเป็นผู้ที่โชคดีที่มีลมปราณ มีอายุขัย

ต้องพากันมีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ ให้ชีวิต
ของเรานั้นเป็นธรรม ก้าวไปด้วยธรรมด้วยธรรมนุญ เป็นธรรมเป็นปัจจุบันธรรม

เราทั้งหลายมีความสุขในการประพฤติการปฏิบัติ เมื่อเรามีความสุข
ในการประพฤติการปฏิบัติ ความทุกข์มันจะมีมาจากไหน เพราะความทุกข์นั้น
มันมาจากความไม่รู้ไม่เข้าใจ ความไม่รู้ไม่เข้าใจไม่มีความสุข ไม่มีปิติสุขเอกัคคตา
ในการประพฤติการปฏิบัติ เราทุกคนถึงพากันเป็นโรคซึมเศร้ามันเป็น
นิติบุคคลตัวตนนะ ให้เราทุกคนรู้เข้าใจ เรามีความทุกข์เราพากันเป็นโรคซึมเศร้า

โรคซึมเศร้ากับความทุกข์มันก็คืออันเดียวกันนี้แหละ

ให้เข้าใจ มันคือความทุกข์นะ ตัวตนนี้อะคือความทุกข์ทั้งนั้น มันมีแต่ทุกข์เกิดขึ้น
ทุกข์ตั้งอยู่ ทุกข์ดับไป นอกจากทุกข์ไม่มี เปรียบอุปมาอุปมา เหมือนทะเลไม่อ้อม
ไม่พอด้วยน้ำ เปรียบเหมือนไฟไม่อ้อมด้วยเชื้อ มันมีความบกพร่องอยู่เป็นนิจ

มันเป็นอย่างนั้น มันเผาทั้งตัวเองเผาทั้งคนอื่น ต้องรู้ต้องเข้าใจ มันระเบิดตัวของ
มันเอง คำเรียกว่ามันระเบิดตัวเองอยู่ตลอดเวลา ความไม่รู้ไม่เข้าใจมันระเบิดตัวเอง
อยู่ตลอดเวลาตลอดเวลา

เราทั้งหลายให้คิดในใจว่า เราเป็นผู้ที่โชคตินะ ที่มีโอกาสมีเวลาที่มีลมปราณ
เราทั้งหลายจะได้ถือโอกาสในการประพฤติการปฏิบัติ เพื่อเข้าสู่ภาคประพฤติ
ภาคปฏิบัติ เราทั้งหลายจะได้พากันว่างจากสิ่งที่มีอยู่ ไม่ใช่ว่างจากสิ่งที่ไม่มี
เราทั้งหลายต้องว่างจากสิ่งที่มีอยู่นะ

ว่างจากสิ่งที่ไม่มี มันจะมีประโยชน์อะไร เพราะมันไม่มี เราไปว่างจากสิ่งที่มีมันไม่มี มันจะมีประโยชน์อะไร เราทั้งหลายต้องว่างจากสิ่งที่มีอยู่ พระนิพพานบ้านของเรานะ ถึงอยู่ที่ปัจจุบันนี้แหละ ให้พวกเราทั้งหลายรู้เข้าใจ เราทั้งหลายจะได้เอาความรู้ ความเข้าใจมาใช้ในการประพฤติปฏิบัติ

ถ้าเราว่างจากสิ่งไม่มี มันก็เหมือนคนตายนะ คนตายนั้นนะมันจะดีมั๊ย คนตายแล้วมันไม่ดี อดีตมันผ่านไปแล้ว มันเกษียณแล้ว มันตายไปแล้ว

คนเกษียณไปแล้ว เกษียณนั้นไม่ใช่ปัจจุบันนะ ความว่างต้องว่างจากสิ่งที่มีอยู่ ที่เป็นศีลเป็นสมาธิเป็นปัญญา เราทั้งหลายต้องเข้าใจในการประพฤติการปฏิบัติ ไม่ใช่ให้มันว่างจากสิ่งที่ไม่มีอยู่

เรามีตาก็ต้องมีรูป มีหูก็มีเสียง มีจมูกก็มีกลิ่น มีลิ้นก็มีรส มีกายก็ต้องมีใจ เรามีจิตก็ต้องมีเรื่องจิตเรื่องใจ เรารู้เข้าใจ เราจะได้เข้าถึงพระนิพพานในปัจจุบัน

พวกเราทั้งหลายถึงพากันรู้ว่าปัจจุบันนี้คือการประพฤติการปฏิบัติ

พระนิพพานมันเป็นเรื่องของปัจจุบัน ความรู้ความเข้าใจเข้าสู่ภาคประพฤติ ภาคปฏิบัติ มีปิติมีความสุขในการประพฤติการปฏิบัติ

สิ่งมันผ่านไปแล้วเกษียณไปแล้วเราก็ปล่อยวาง ถ้าเราไม่ปล่อยไม่วาง มันก็เป็นทุกข์ ถ้าเราไม่ปล่อยไม่วางมันก็ไปไม่ได้ เพราะมันเป็นนิตบุคคลตัวตน มันไม่เป็นธรรม ไม่เป็นปัจจุบันธรรม

บ้านของเราไม่ใช่ความหลงนะ บ้านของเราต้องเป็นความรู้ความเข้าใจ
 เข้าสู่การประพฤติการปฏิบัติ ที่เป็นศีลเป็นสมาธิเป็นปัญญาที่เป็นบริสุทธิ์คุณ
 ทั้งกาย ทั้งวาจา ทั้งกิริยามารยาท ทั้งอาชีพ

เราเกิดมา เราต้องพากันมารู้พากันมาเข้าใจ ว่าเราเกิดมาทำไม เราพากันมาเรียน
 หนังสือทำไม พากันมาทำงานทำไม มาเป็นข้าราชการนักการเมือง มาเป็นนักบวช
 ทำไม ต้องพากันเข้าใจ

เราทั้งหลายจะได้พากันเอาธรรมนำชีวิตเอาธรรมนำชีวิต พากันมีปิติ
 มีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ

เราอยู่ที่ไหนเราก็พากันประพฤติปฏิบัติได้ ไม่มีใครปฏิบัติไม่ได้ คนที่ปฏิบัติไม่ได้
 คือคนที่เอาความหลงนำชีวิต เอาตัวตนนำชีวิตมันก็ปฏิบัติไม่ได้ พวกคนบ้า
 พวกสมองเสียปฏิบัติไม่ได้ เค้มาถึงไม่เอาเรื่องเอาราวกับคนบ้าคนสมองเสียนะ

ทุกคนพากันทำได้ปฏิบัติได้หมด ไม่มีใครยกเว้น เราทั้งหลายต้องเข้าสู่หลักการ
 เข้าสู่อุดมการณ์อุดมธรรม

เราทั้งหลายจะได้มีทั้งความสงบทั้งปัญญา มีทั้งสมณะทั้งวิปัสสนาไปพร้อม ๆ กัน
 เป็นธรรมเป็นปัจจุบันธรรม

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านให้เรามองเห็นแง่มุมในที่ประเสริฐ
 เหมือนเราดูต้นไม้ต้นหนึ่ง ต้นไม้ต้นหนึ่งนะที่เค้าเจริญเติบโตเค้าต้องได้อาหาร
 มาจากทุกทิศทุกทางของต้นไม้ นะ ไม่ใช่มาจากทางรากอย่างเดียว ต้องได้มาจาก
 ทางรากทางใบทางกิ่งก้านสาขาทางยอดตลอดปริมณฑล ได้ทั้งอากาศแสงแดด

ออกซิเจนอะไรต่าง ๆ ต้องได้มากทุกทิศทุกทาง ต้นไม้ต้นนั้นถึงจะอุดมสมบูรณ์ ทั้งวิตามินเกลือแร่แร่ธาตุ

ด้วยความรู้ความเข้าใจ มันจะเป็นธรรมเป็นธรรมบุญรัฐธรรมบุญ ให้รู้เข้าใจ ถ้าไม่รู้เข้าใจมันจะทำไม่ได้ปฏิบัติไม่ได้

การประพาศการปฏิบัติก็ให้รู้เข้าใจ เพื่อการประพาศการปฏิบัติของเรา จะได้ติดต่อกันเนื่อง มันจะได้เป็นหลักการอุดมการณ์ มันจะไม่ได้ไปตามสิ่งแวดล้อม ที่มันมาสัมผัสกับเรา มันจะเป็นธรรมเป็นปัจจุบันธรรมให้รู้เข้าใจ

ชีวิตของเรามันจะเป็นพระนิพพาน กายวาจาใจกิริยามารยาท มันจะเป็นพระนิพพาน ให้รู้เข้าใจในการประพาศการปฏิบัติ มันเป็นความดับทุกข์ มันเป็นสากลของผู้ที่รู้เข้าใจ สมณะที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๓ ที่ ๔ นั้นอยู่ที่รู้เข้าใจ เข้าถึงการประพาศการปฏิบัติ

เราอย่าไปเข้าใจเหมือนแต่ก่อน เอาตัวตนเป็นที่ตั้งจะให้มันวางจากสิ่งไม่มีอยู่ มันไม่ได้ เอาตัวตนเป็นที่ตั้ง เดียวมันจะพังทลายด้วยความไม่ถูกต้อง ความไม่ถูกต้อง คำเรียกว่าทุจริต ตัวตนคือทุจริต

ให้รู้เข้าใจเรื่องทุจริตนะ ใครเอาตัวตนเป็นที่ตั้งทุจริตทั้งนั้นนะ

เราไม่เข้าใจเรื่องทุจริต ตัวตนนั้นแหละคือทุจริต ทุจริตคือความไม่ถูกต้อง ทุจริตมันคือการพังทลายเหมือนตึก สตง.

ทำไมตึกในกรุงเทพมหานครมีตั้งหลายสิบตึก ทำไมตึกอื่นไม่พัง ไม่ถล่ม เพราะตึก สตง. มันทุจริตมาก มันโกงกินมาก เมื่อมีเหตุมีปัจจัยแผ่นดินไหวอยู่ตั้งไกล

อยู่ที่เมืองมณฑลพะเยาประเทศพม่า ห่างไกลตั้งเป็นพันกิโล ตึก สตง.เลยพังทลาย
มันไม่ใช่ตึกต่าง ๆ นั้นในกรุงเทพฯปริมาณพลเค้ามืดทึบมืด ไม่โก่งกินคอร์ปชั่นนะ
โก่งกินคอร์ปชั่นอยู่ แต่มันยังน้อยอยู่

เรื่องทุจริตให้เราเข้าใจ ถ้าเราไม่เข้าใจ เราจะเป็นผู้ไม่ละอายต่อบาป ไม่เกรงกลัว
ต่อบาป มันเป็นอบายมุขมันเป็นอบายภูมิ เราต้องรู้เข้าใจ

ความไม่ละอายต่อบาป ไม่เกรงกลัวต่อบาป ชีวิตมันจะก้าวไปในสายมูสายหลง
สายอบายมุขอบายภูมิ มันจะพากันเอาตัวตนนำชีวิต มันจะไปเอาความสุขจากวัตถุ
จากตัวจากตน ไม่พัฒนากายวาจาใจกิริยามารยาทอาชีวะ ต้องเข้าถึงบริสุทธิ์คุณ
ด้วยความรู้ความเข้าใจ ทั้งภายนอกภายในไปพร้อม ๆ กัน

ถ้าไม่รู้เข้าใจ มันก็จะพากันไปแก้ไขแต่ภายนอก ไม่แก้ไขกายวาจาใจ
กิริยามารยาทอาชีวะที่เป็นบริสุทธิ์คุณไปพร้อม ๆ กัน

ความสงบกับปัญญา ศีลสมาธิปัญญามันจะได้ไปพร้อม ๆ กัน เป็นอันหนึ่ง
อันเดียวกัน

ศีลสมาธิปัญญาจะได้เป็นมรรคเป็นอริยมรรค เป็นความสมัคสมานสามัคคี
เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เป็นความรู้คู่กับการประพฤติการปฏิบัติ เป็นธรรม
เป็นปัจจุบันธรรม เข้าถึงพระนิพพานบ้านแท้จริงในปัจจุบัน

ขออนุโมทนากับท่านทั้งหลายนะ ท่านทั้งหลายเป็นทั้งคนดีคนมีปัญญา
เป็นคนมีปัญญาเป็นคนดี ต้องพากันพากันมีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติ
การปฏิบัติ เพราะโอกาสเป็นของเรา ไม่มีใครมาประพฤติมาปฏิบัติให้เราได้ เราเข้าใจ

พระพุทธเจ้าท่านก็ปฏิบัติของท่าน ท่านก็ทำพุทธกิจของท่าน

พระอรหันต์ได้ฟังพระธรรมคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
พระอรหันต์ก็เน้นที่พระอรหันต์

เราเป็นข้าราชการนักการเมือง เป็นพ่อค้าประชาชน เป็นนักบวชทุก ๆ ศาสนา
ก็ต้องเน้นมาที่ตัวเราเองนี่แหละ ต้องรู้เข้าใจ

ถ้าเรามีปิติมีความสุขในการประพฤติการปฏิบัติ ทุกอย่างมันก็สบายอยู่แล้ว
ให้เรารู้เข้าใจ ไม่ต้องไปหาความสุขความดับทุกข์ที่ไหน ความสุขความดับทุกข์
อยู่ที่เรารู้เข้าใจ เข้าสู่ภาคประพาสภาปฏิบัติ มีความสุขในการประพฤติการปฏิบัติ
เราจะได้เข้าถึงพระนิพพานบ้านของเรา คือความไม่มีทุกข์ในปัจจุบัน

การบรรยายพระธรรมพระวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่บริสุทธิ์คุณ
เพื่อเอาธรรมนำชีวิต ก็เห็นสมควรแก่เวลาในการบรรยาย จึงได้หยุดไว้เพียงแค่นี้

เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้
